

Đề bài

Em hãy kể lại một cách sáng tạo bằng lời của Mị Nương truyện

Sơn Tinh

Thủy Tinh

(Văn 6 — Tập 1).

Bài làm

Sau khi lấy Sơn Tinh, Mị Nương sinh hạ được năm người con, hai trai, ba gái. Mấy mẹ con thường ngồi quây quần bên nhau trò chuyện. Một hôm người con gái đầu lòng nũng nịu đòi mẹ giải thích vì sao hàng năm nước lũ lại dâng lên hãi hùng như vậy? Mị Nương im lặng. Bàn tay nàng xoa nhẹ lên mái tóc óng mượt của con. Đôi mắt nàng nhìn xa xăm... Rồi nàng chậm rãi kể lại cho các con nghe về mối hận tình của chàng Thủy Tinh tội nghiệp.

– Thuở đó mẹ còn nhỏ lắm. Ai cũng khen mẹ tươi như hoa, tính nết hiền dịu. Ông ngoại các con là vua Hùng thứ mười tám rất thương mẹ, muốn kén cho mẹ một chàng rể thật xứng đáng. Một hôm có chàng trai đến cầu hôn mẹ. Một người ở vùng núi Tản Viên có nhiều phép lạ. Chàng vẫy tay về phía Đông, phía Đông nổi cồn bãi, vẫy tay về phía Tây, phía Tây mọc lên từng dãy núi đồi. Người ta gọi chàng là Sơn Tinh. Một người ở miền biển, tài năng cũng không kém. Chàng gọi gió, gió đến. Chàng hô mưa, mưa về. Người ta gọi chàng là Thủy Tinh. Một người là chúa miền non cao, một người là chúa vùng nước thẳm. Cả hai đều xứng đáng làm rể ông ngoại. Ông ngoại các con rất dỗi phân vân không biết nên chọn ai trong hai chàng ấy. Ông bèn vời các Lạc hầu vào bàn bạc. Một vị đề xướng nên để hai chàng trai thi tài, ai hơn sẽ được kén làm chàng rể. Sơn Tinh và Thủy Tinh đều có nhiều phép lạ, không ai chịu thua ai. Cuối cùng ông ngoại các con nói với hai vị thần:

– Hai người đều vừa ý ta, nhưng ta chỉ có một người con gái, biết gả cho ngài nào? Thôi thì ngày mai, ai đem sính lễ đến trước, ta sẽ cho cưới con ta.

Hai chàng cúi đầu cùng hỏi:

– Xin Hoàng Thượng cho biết sính lễ gồm có những gì?

Ông ngoại các con lại hội ý với các Lạc hầu rồi phán rằng:

– Sính lễ gồm có một trăm ván cơm nếp, một trăm nệp bánh chưng cùng với voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao, mỗi thứ một đôi!

Hàng chàng lĩnh ý. Người lên rừng, người xuống biển cố tìm cho được những thứ mà ông ngoại các con yêu cầu.

Hôm sau, mới tờ mờ sáng. Bố các con đã đem đầy đủ lễ vật dâng lên ông ngoại rồi rước mẹ về núi. Thủy Tinh đến có muộn hơn một chút nên không lấy được mẹ. Chàng đứng đờ đờ tức giận đem quân đuổi theo. Chàng hô mưa gọi gió làm thành giông bão rung chuyển cả trời đất. Nước sông dâng lên cuộn cuộn. Nước ngập cả ruộng đồng, nước tràn vào nhà cửa, nước dâng lên lưng đồi, sườn núi. Thành Phong Châu như nổi lên giữa một biển nước mênh mông. Bố các con không hề nao núng. Bố dùng phép lạ bốc từng quả đồi, dời từng dãy núi. Bố các con dựng thành đất, ngăn chặn dòng nước lũ. Nước càng dâng cao bao nhiêu, núi càng cao lên bấy nhiêu. Hai bên đánh nhau ròng rã mấy tháng trời. Cuối cùng bố các con vứng vàng mà sức Thủy Tinh đã cạn kiệt, chàng bèn nổi trống thu quân.

Từ đó oán nặng, thù sâu, hàng năm Thủy Tinh làm mưa, bão lụt, dâng nước đánh bố các con. Nhưng năm nào cũng vậy, vị thần nước đánh mỗi một chán chê vẫn không tài nào thắng bố các con. Đó chính là nguyên nhân vì sao hàng năm nước lũ lại dâng lên hãi hùng như vậy.

Nghe xong đứa con gái đầu lòng ướm hỏi mẹ:

– Mẹ ơi, thế mẹ có thương bác Thủy Tinh không?

Nàng Mị Nương im lặng suy nghĩ chừng nửa phút rồi thông thả trả lời:

– Mẹ vừa thương nhưng cũng vừa giận bác ấy. Thương vì thấy bác ấy đau khổ khi không lấy được mẹ. Giận vì thấy con ghen khùng khiếp của bác ấy đã từng gây bao thiệt hại cho dân lành.

Vừa nói Mị Nương vừa vuốt những sợi tóc mềm mại của con gái. Mắt nàng ngược nhìn về phía biển cả xa xôi...